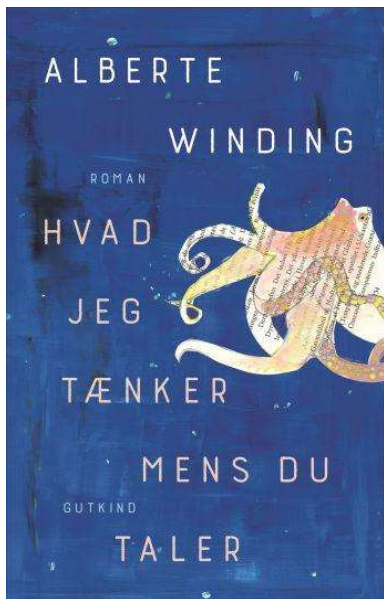

BOG

HVAD JEG TÆNKER MENS DU TALER (/BOEGER/HVAD-JEG-TAENKER-MENS-DU-TALER)

Af Alberte Winding (/forfattere/alberte-winding) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A135689351&fragment=content)

[BASIS%3A135689351&FRAGMENT=CONTENT](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A135689351&fragment=content))

Log ind (/user/login?destination=/boeger/hvad-jeg-taenker-mens-du-taler) for at anmelde

Alberte Winding skriver nænsomt om at miste fodfæstet i en moden alder. Der er sprækker af humor og håb i den fine, forløsende fortælling.

ANMELDELSE

29 mar.23

(/index.php/users/l
hoffgaard)

Af Line Hoffgaard (/index.php/users/line-hoffgaard)
Skribent

Alberte Winding skriver nænsomt om at miste fodfæstet i en moden alder. Der er sprækker af humor og håb i den fine, forløsende fortælling.

'Hvad jeg tænker mens du taler' er en fortælling om sorgen over familierelationer, der ændrer sig, men også om begyndelser og om at turde vælge en ny familie til. Alberte Winding behandler temaer om sorg, ensomhed og identitetskrise på kærlig og genkendelig vis, når hun skriver om at miste sin mor og samtidig at skulle give slip på sit voksne barn.

Pio er fraskilt, sidst i 50'erne og lever af at være sangskriver og sanger. Hun har lige mistet sin mor, og hendes voksne søn Anatole er flyttet til Paris. Da hun samtidig mister stemmen og ikke kan optræde, bliver det en ufrivillig livspause, som tvinger hende til at se sorgen og sig selv i øjnene:

"Jeg ville gerne sige til dem, at jeg tænker stemmen som en sjæl. Min sjæl har gemt sig. Og at den dukkede op, fordi den ville alt muligt, men det er ikke den stemme, jeg har længere. Jeg skal ikke kalde på nogen. Jeg har ikke en sjæl, der skal være mor længere. Jeg er ikke nogens elskede. Jeg synger ikke for min mor".

Ved udsigten til en hel sommerferie uden arbejde eller nogen at tilbringe den med lader Pio sig nødtvungent overtale af sin medhjælper under koncerterne, Martha, til en sommerhustur. Det er Marthas nabo Aksel, som ejer sommerhuset. Han har sin lille datter Ewa med, og Martha medbringer teenagedatteren Fiona. Den mærkelige situation at være havnet under tag med nogen, man ikke kender særlig godt og blive sovset ind i deres familierelationer forstærker blot savnet af Anatole, som hele tiden er i hendes tanker: *"Jeg øver mig på at være i live uden at være bundet sammen med ham længere".*

Pio føler samtidig en stum vrede over sin kunstnermors følelseskulde i barndommen, men tingene sættes i perspektiv, da en kasse med morens tegninger og nogle hemmelige breve dukker op.

"- Hvad er der i så i den kasse fra din mor? - Flere tegninger. Jeg er ved at drukne i hendes efterladenskaber.

- Det lyder som hundelorte.

Vi griner.

- Men der var også nogle breve. Fra en elsker, sgu.

Vi går i tavshed. Så rømmer Martha sig.

- Blev du ked af det?

- Nej, faktisk ikke. På en måde blev jeg bare forvirret. Du ved, man går rundt og opfatter sine forældre med et barns øjne, også selvom jeg selv er ved at være gammel. [...] - Og så er hun alligevel alt muligt, som et barn ikke forstår. Måske er det det, der har taget hende fra mig".

Det kan lyde som tungsindig læsning, og jovist er der seriøse temaer på spil, men med sin nøgterne tone skildrer Alberte Winding en livskrise meget virkelighedsnært, så den er let at spejle sig i. Der er også sprækker af humor og håb med plads til nye muligheder i denne fine og forløsende fortælling om *"at vove er at miste fodfæstet et kort øjeblik - ikke at vove er at miste livet/miste sig selv".*

BOGDETALJER

Andre bøger af Alberte Winding